

vil være nødvendigt i hvert Fald at ændre Valget af de tingvalgte Landstingsmænd af Hensyn til Sønderjyderne, for at de kan faa samme Vilkaar, som vi har herhjemme, ved Valget af disse. Men de har jo samme Vilkaar. De kommer til at staa ganske lige med de Vælgerklasser, som rykker ud til det Valg, der skal finde Sted, og navnlig er de fuldstændig ligestillede med de nye Vælgere, der jo ogsaa kommer frem herhjemme. Hele Forskellen er den, at der er nogle ældre Vælgere, som tidligere har haft Indflydelse paa det Landsting, der kommer til at vælge de tingvalgte. Den Indflydelse kan Sønderjyderne jo ikke have haft, da de ikke har været her i Landet; men ellers vil de blive stillet ganske ligesom de Vælgere, de kommer til at stemme sammen med. Og naar den højtærede Minister mener, at det ligger dem saa meget paa Sinde at faa en af disse 18, kunde man maaske tænke sig en Udvej. Jeg holder ganske vist ikke meget af, at Rigsdagsmændenes Antal forøges; naar jeg har talt om dette Spørgsmaal her, skønt vi ikke forhandler om Valgloven, er det, fordi der i den Grundlov, vi har, er sat en Grænse for, hvor mange Rigsdagsmænd der maa være, en Grænse, som Ministeriet har slettet uden at sætte nogen anden i Stedet, og jeg tror, at dette høje Ting vil kræve, at en Grænse maa vi i hvert Fald have. Jeg holder, som sagt, ikke meget af en Forøgelse, men skulde man endelig mene, det kunde have nogen Interesse for Sønderjyderne at faa valgt en tingvalgt Landstingsmand, saa kunde man maaske tage et Medlem mere; det vilde jeg ikke synes var saa forskrækkeligt. Men jeg tillægger ikke dette stor Betydning, og jeg tror heller ikke, Sønderjyderne i Almindelighed gør det.

Der er repeteret en hel Del fra Forhandlingerne i Folketinget om, at der er kommet Henvendelser fra Sønderjylland om endelig at sætte Valgretsaldern ned o. s. v., men man skal ikke lægge alt for megen Vægt paa en saadan Henvendelse. Naar det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) resolut siger, at det er 12 000 Sønderjyder, der anmoder derom, fordi en Mand, der er blevet Formand for en ny Forening, har udtalt et saadant Ønske, tror jeg, det er en temmelig rask Slutning. Navnlig hvis disse 12 000 fik at vide, hvordan Stillingen i det hele taget er her i Landet sammenlignet med, hvordan den kan ventes at blive i Tyskland, navnlig ogsaa med den Forfatning, man har faaet der, tror jeg, de vilde betænke

sig lidt, før de satte meget ind paa at faa en Nedsættelse af Valgretsaldern, som man her i Landet gennemgaaende ikke vil have. Og det ærede Medlem kan være overbevist om, at det vil man ikke; dersom man vil rejse en Kamp alene paa det Spørgsmaal, vil man lide et stort Nederlag, Befolkningen vil ikke have den Udvidelse.

Den højtærede Statsminister havde en vis Forventning om, at jeg maatte kunne tage en anden Stilling med Hensyn til § 22. Han erindrede om, at der har været delte Meninger i Venstre om det Spørgsmaal i 1915, og han havde det Haab, at denne Deling maaske kunde vise sig igen, naar vi kommer til Fællesudvalg; man skulde derfor ikke spaa noget om, hvad der kan ske, det kunde godt være, det lempede sig, og at jeg gik med dertil. Dertil vil jeg kun sige, at den højtærede Statsminister skal ikke gøre sig nogen Forventninger i den Retning; det er bedst at sige det rent ud straks. Der sker ikke noget af den Art i Fællesudvalget. Den Meningsforskel, der har været i 1915, er udjævnet, og der er ingen i Venstre, der rejser den paa ny.

Som et Argument for at faa de 21-aarige med fremhævede den højtærede Statsminister, at der har været Tale om at lægge en Særskat paa de unge; det var ganske vist kun en enkelt Røst, der havde hævet sig derfor, men der kunde komme flere. Ja, der kan vist komme mange Røster om Skatter, det vil jeg nok tro, for Hullet, der skal fyldes, er stort, og det bliver ikke let at fylde. Hidtil har man jo taget, hvor der var noget at faa, og det kan godt være, man vil gøre et Forsøg paa at tage noget hos de unge; men jeg tror, at der i Regelen ikke er ret meget at tage. (Afbrydelse). Min Nabo (Dalsgaard) siger: „desværre“, og det kan jeg understrege. I Regelen er de unge vist, som Forholdene er, tilbøjelige til at bruge, hvad de har, saa der bliver ikke meget at skatte af. Men hvis der bliver Tale om en saadan Skat, vil jeg antage, det bliver en Skat til de paagældendes eget Bedste, naar de bliver ældre, og det var ikke saa urimeligt, at de bar en saadan Skat, uden at man derfor skulde give dem en særlig Ret, en Valgret, som man i øvrigt ikke vil give.

Det ærede 16de tingvalgte Medlem (Trier) sagde, at der ikke var Grund til at tale videre om dette Forslag her, for dette er kun en Mellemstation paa Vejen; Sagen gaar herfra til Folketinget og kommer igen, og den ender nok i Fællesudvalg.